

№8. жовтень 2016 р.

Молодий медик

Пам'яті професора Аркадія Івановича Годлевського

Біда зміє заскочити зненацька. 22 жовтня вінницька та українська хірургічна школа зазнала непоправної втрати. На 72-році життя помер заслужений діяч науки і техніки України, доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри хірургії Ц^о2. голова спеціалізованої вченої ради хірургічного профілю, член-кореспондент Академії технологічних наук. Аркадій Іванович Годлевський.

Він був тим с'овпсм, на якому трималась практична вінницька хірургія та хірургічна наука України. Відвертий, добрий він вмів та любив жар'увати. не цурався будь-якої роботи і завжди прагнув досягти кращих результатів у всьому, за що брався.

Аркадій Іванович пройшов не легкий шлях поступового зростання. З відзнакою закінчив школу, з відзнакою закінчив Вінницький медичний інститут. потім залишився лікарем-лаборантом на кафедрі факультетської хірургії, але був призваний до лав Радянської Армії, служив у прикордонних військах у Таажикістані. Після повернення до Вінниці вступив до клінічної орди-атури та успішно її закінчив. почавши роботу над кандидатською дисертацією. Захистив її. 8 років працював практичним лікарем і зже будучи кандидатом медичних наук у 1982 році за конкурсом був зарахований на посаду асистента кафедри факультетської хірургії.. Через рік після захисту докторської дисертації він був обраний на посаду завідувача .кафедри, через рік став доцентом, ще через рік - професором.

Попрощатись із Аркадієм Івановичем у актову залу ВНМУ 24 жовтня прийшли сотні людей,

які за життя оцінили талант Годлевського-практика та його інтелект науковця.

- Звістка про смерть Аркадія Івановича шокувала медичну спільноту України, і не тільки медичну: десятки тисяч людей. яких врятував Аркадій Іванович, понесли тяжку втрату, - сказав під час траурної панахиди ректор Вінницького національного медичного університету, академік НАМІ України, професор Василь Максимович Мороз. - Він відрізнявся величезною відповідальністю. спокійною розважливістю, яка допомагала стабілізувати психологічний стан не тільки хворих, але й будь.кого, хто просив по допомогу. Йому можна було зателефонувати вночі і отримати розраду, і так продовжувалося багато років: 25 років Аркадій Іванович працював очільником кафедри хірургії №2, створив прекрасний колектив. якому він віддавав всі свої сили, знання, вміння. Його дуже

любили і викладачі, і студенти. Він шанобливо ставився до всіх студентів, з ним можна було обговорити питання науки і у вихідний. Кандидатські і докторські дисертації, які захищались у спеціалізованій раді, де він головував, успішно затверджувались. Він був порядним, вмів вислухати і вчасно допомогти. Ви бачите цей безмежний потік людей, які прийшли попрощатись із професором Гадлевським. Це с свідченням, що від нас пішла велика людина. Він був активним учасником роботи вишу, заслуженим діячем науки та техніки України, чесно, по-діловому виступав на Вченій раді. Дбав про свій колектив: буквально два тижні тому ми провели тендер на закупівлю нового обладнання для кафедри, яку зін очолював. Те, що доброго зробив Аркадій Іванович для багатьох тисяч людей, завжди залишиться у пам'яті тих, хто його знав.

Директор Інституту хірургії

та трансплантології, голова Асоціації хірургів України, професор Олександр Юрійович Усенко назвав смерть Аркадія Івановича втратою для всієї хірургічної спільноти України,

Проректор ВНМУ з клінічної роботи, професор Василь Васильович Погорілий, відмітив людяність професора Годлевського, його зміння вирішити важливі питання для всіх, хто про це просив.

■ Завжди на третьому ряду як член Вченої Ради нашого університету сидів Аркадій Іванович. Надзвичайно шкода, що наступна Вчена Рада пройде без нього, - сказав Василь Васильович.- Завтра буде засідання спеціалізованої вченої ради із захисту дисертації. І надзвичайно шкода, що завтра Аркадія Івановича вже не буде серед нас. Він піклувався про наукове майбутнє медицини, про аспірантів, докторантів, він бачив перспективи розвитку науки і всіляко допомагав ці перспективи втілити. Горевимовно велике, але ми будемо пам'ятати Аркадія Івановича ще багато років.

Подякував за науку своєму вчителю висловив і професор Олег Євгенович Каніковський, пообіцяв продовжувати розпочату разом із Аркадієм Івановичем справу. Від асоціації хірургів слово тримав професор Володимир Олександрович Шапринський, який згадав про складні та надскладні операції, проведені Аркадієм Івановичем та передав присутнім співчуття лікарів із різних регіонів України.

З невимовною скорботою співчуваємо рідним "та близьким покійного, співробітникам кафедри, усім, хто знав Аркадія Івановича. Нехай земля йому буде пухом.

«Молодий медик»

«Гармонії» виповнилось 20

Ансамбль дав більше 500 концертів та виплекав лауреатів українських та міжнародних конкурсів

Більше півтисячі концертів дав народний ансамбль естрадної пісні «Гармонія», що два десятиріччя існує при Вінницькому національному медичному університеті.

Звітний концерт учасників ансамблю - і нинішніх, і ветеранів, - відбувся з нагоди ювілею колективу у актовій залі ВНМУ 21 жовтня.

Наразі членами «Гармонії» є два десятки виконавців. Багато з них - лауреати не лише всеукраїнських, а й міжнародних співочих конкурсів. Кожен з них - із власним артистичним почерком, манерою виконання та репертуаром. Цей й не дивно, адже учасниками «Гармонії» є не лише студенти 1-6 курсів, а й лікарі-інтерни та викладачі нашого університету.

Але того вечора на сцені, насамперед, вітали ветеранів співочого колективу. На свято завітали колишні його учасники, лікарі, Дмитро Мусієнко, Тетяна Мотрук, Світлана Бородій, Петро Білоус, Марія Шовкомуд, Юлія Грищенко, Ірина Дмитренко, Ірина Гукан, Тетяна Моловичко, які, здавалось, ще вчора стояли на сцені актового залу ВНМУ, будучи студентами.

Теперішній молодий невропатолог Світлана Бородій не полишає дружбу

із пісню. Саме її зріле та запальне виконання пісні Цоя «Кукушка» зарядило глядацьку залу енергією, і віддячили виконавиці щирими оваціями.

Але від ветеранів не відставали й нинішні учасники ансамблю. Так, для Ольги Калашниковой лауреатки декількох пісенних фестивалів, музика - то ковток повітря, стан душі, без якого неможливо прожити. На звітному концерті дівчина виконала композицію Лучано Паваротті «Карузо», подарувавши залі невимовне відчуття легкості та натхнення.

Не відставав від дівчат і знаний у ВНМУ співак, студент Євген Маркін. Він відкрив святковий вечір

пісню «Україна».

За ним, окрім названих виконавців, у концерті узяли участь студенти Анастасія Іванюк, Петро Білоус, Надія Барзак, Діана Фіяльковська, Ірина Катренко, Юлія Загранична, Тамара Паламарчук, Валерія Зінченко, Оксана Чухрай, Ірина Соколовська, Софія Ніколайчук, Тетяна Мацьків, американка українського походження Маргарита Заславська, співак та музикант Станіслав Дуднік, викладач кафедри анатомії Юлія Грищенко.

Організатор, натхненник та керівник ансамблю, завідувач клубу ВНМУ Володимир Поліщук, говорить, що «Гармонія» дає змогу молодим виконавцям про-

явити себе і є непоганим стартовим майданчиком для тих, хто не мислить своє життя без музики. Наразі у колективі - 14 учасників, і жодного разу так не було, щоб співаків не відібрали до участі у міжнародному або всеукраїнському конкурсі, у якому б вони хотіли брати участь. Свідчення цього - три десятки дипломів на стіні клубу та численні кубки учасників «Гармонії», що зберігаються в університеті.

Збавляти обертів колектив не збирається. Тож вітаємо «Гармонію» із ювілеєм та бажаємо колективу ще не одне десятиліття плідного творчого життя!

«ММ»

ФОТОФАКТ

Світлана Іванівна Жук, яка закінчила Вінницький медичний інститут у 1981 році, отримала нагороду як найкраща випускниця ВНМУ.

Наразі - доктор медичних наук, професор, лікар акушер-гінеколог вищої категорії, заслужений лікар України та лауреат Державної премії, вона завідує кафедрою акушерства, гінекології та медицини плода у Національній медичній академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика.

Світлана Іванівна - ідеолог і основоположниця фетальної медицини в Україні. Вона - член багатьох міжнародних професійних організацій, редакційних колегій і вчених рад. Інтерв'ю зі Світланою Іванівною читайте у наступних номерах.

«ММ»

Global
Ac Academy
Jobs

ВНМУ співпрацює з Оксфордським університетом

Профіль Вінницького національного медичного університету з'явиться на сайті Global Academy Jobs, соціальної платформи мобільності студентів та викладачів вищих навчальних закладів світового рівня, яка працює при Оксфордському університеті.

ВНМУ буде першим українським вишем, представленим у цій мережі.

Таке представництво стало можливим завдяки сприянню консультанта Global Academy Jobs, професора Метью Сміта, який відвідував Вінниць-

кий національний медичний університет у липні 2013 року у рамках проведення 11 Європейського курсу з основ аеробіології, який проходив на базі ВНМУ (<http://11bca.vnmu.vn.ua/>).

- Ми зацікавлені у тому, щоб на нашій платформі з'являлось більше східноєвропейських, зокрема, українських університетів, - говорить доктор Сміт.

Участь у проекті не лише підвищить престиж ВНМУ на міжнародній арені, а й надасть можливості більшої мобільності викладачам вишу.

«ММ»

ВНМУ вчиться викладати по-новому

Вісім викладачів Вінницького національного медичного університету стали учасниками програми BIHSENA у рамках освітнього проекту Еразмусч, започаткованого за підтримки Європейської комісії. Мета програми-допомогти вишам країн пострадянського простору перебудувати та реформувати систему освіти згідно з європейськими та світовими стандартами.

- 17-19 лютого 2016 року відбулася офіційна стартова зустріч за проектом. Її підсумком стало спільне бачення реалізації цілей проекту протягом наступних трьох років, а також внесок та зони відповідальності кожного з університетів. Дослівно назва проекту звучить як прокладання мостів між практичною та теоретичною медициною. Світ хоче допомогти нам побачити основні проблеми та надати досвід вдалих моделей. І спрямований цей проект у першу чергу на вузівських викладачів, які розробляють програми навчання медиків за новими стандартами. Вони полягають у тому, що ми вивчаємо не якийсь факт, а проблему із різних боків, - розповідає координатор проекту у ВНМУ, завідувач кафедру очних хвороб, к.м.н., доц. Наталія Малачкова.

У рамках програми вона та її колеги проходили стажування у Маастрихтському університеті* (Нідерланди), де ознайомилися із роботою системи на практиці.

- Ми бачили, як проходять онлайн-лекції, як готується такий курс. ! все це ми повинні принести у свої університети. Основна база, на якій ми зараз працюємо, це кафедра соціальної медицини і охорони здоров'я, - ми наразі впроваджуємо такі курси українською та російською мовою, - каже Наталія Малачкова, - створюємо програму для післядипломної

освіти головних лікарів і лікарів, які проходять підготовку з організації охорони здоров'я. Ми проводимо також підготовку і шестикурсників-іноземців, які повертатимуться у свої країни, і наших студентів. Також у план роботи програми входять гостьові лекції. Ми знаємо, що у нас головні лікарі - це медики. А в усьому світі головні лікарі - це організатори. В Києво-Могилянській академії є медична бізнес-школа, вони мають досвід викладання медикам, і ми запрошуємо їх читати у нас курс лекцій з тем, з яких ми не дуже обізнані, а вони запрошують нас читати лекції на медичні теми.

Крім цього, учасники проекту багато працюють в онлайн-режимі. А враховуючи запровадження у недалекому майбутньому онлайн-лекцій, ВНМУ у рамках програми отримає обладнаний за всіма стандартами комп'ютерний клас вартістю 45 ти-

сяч євро для їх проведення. Усе - за рахунок Європейської комісії.

За словами Наталії Малачкової, основною проблемою, яка завадила залучити до програми більшу кількість фахівців ВНМУ, стало недостатнє володіння ними англійською мовою. Адже у рамках програми має бути розроблений онлайн-курс, який будуть читати для усіх країн-учасниць програми англійською мовою.

- Можливо, ми його потім перекладатимемо, але, чесно кажучи, за кордоном не дуже розуміють, чому ми не можемо слухати лекції англійською. Усвідомлюючи цю проблему, організатори проекту виділили кошти на навчання учасників англійській мові, - каже Наталія Малачкова. Разом із тим координатор сподівається, що проект буде успішним як у виконанні поставлених освітніх цілей, так і у стимулюванні дослідницької діяльності.

ДОВІДКА

Проект BIHSENA має на меті покращити можливості отримання освіти в міждисциплінарній сфері охорони здоров'я, інновацій та суспільства в Україні, подолання розриву між зченими медичного та соціального напрямку, науковців та фахівців-практиків з країн-учасниць, а також між місцевими і міжнародними співтовариствами. Необхідність даної освіти і міждисциплінарних/міжгалузеві зобов'язань актуальна на тлі трансформації систем охорони здоров'я. Проект намагається знайти інноваційні рішення для вирішення проблем, пов'язаних з здоров'ям у країнах Східної Європи та сусідніх регіонах.

Даний проект спрямований на підвищення якості та релевантності освіти в галузі охорони здоров'я, інновацій та суспільства в Україні, а також для підтримки її інтернаціоналізації.

Координатором проекту BIHSENA є Маастрихтський

Університет, а лікеркою - Клайсін Хорстман, доктор філософії, професор філософії охорони громадського здоров'я кафедри охорони здоров'я, етики та суспільства; директор дослідницької програми нерівності, участі, глобалізації в школі охорони громадського здоров'я і первинної медичної допомоги Маастрихтського університету.

Партнери проекту:

Пловдивський університет «Паїсії Хілендарські» (Болгарія)

Краківський університет (Польща);

Національний університет Києво-Могилянська академія (Україна);

Вінницький національний медичний університет ім.М.І.Пирогова

Томський державний університет (РФ);

Сибірський державний медичний університет (РФ).

Катерина Баркалова

Тетяна Секрет: «У Словенії лікар та пацієнт спілкуються, ніби друзі»

П'ятикурсниця ВНМУ стала наймолодшою учасницею міжнародної грантової програми і показала один з найкращих результатів

Протягом місяця стажувалась у клінічному центрі Словенської Любляни студентка п'ятого курсу Вінницького національного медичного університету Тетяна Секрет. Аби потрапити до грантової програми, вона пройшла надскладний відбір.

У січні я загорілася бажанням потрапити у міжнародну програму стажування. Почала шукати інформацію в Інтернеті і зайшла на сайт Європейської асоціації ендокринологів. На цьому сайті була величезна кількість програм для молодих науковців. Одна з них - вивчення ускладнень цукрового діабету. Започаткована ця програма була у 2013 році в Австрії. Пізніше до досліджень, які проводилися в її рамках, долучилися представники Італії, Словенії та Хорватії, - розповідає Тетяна.

Основною вимогою для бажаючих взяти участь у програмі було знання англійської мови: вимагалась наявність сертифікату B2. Його Тетяна отримала ще минулого року. Крім того, потрібно було написати мотиваційний лист.

Кінцевим терміном прийому заявок було 18 січня, а я побачила інформацію 15-го. Швиденько написала мотиваційний лист, надала його, і через два тижні дізналася, що пройшла на наступний етап. Це було складання тестів з англійської мови в режимі онлайн. У тесті було сто завдань, і для переходу на наступний етап необхідно було правильно виконати щонайменше 80, - розповідає Тетяна.

На відповідь дівчина очікувала майже місяць і вже почала думати, що провалила тестування. Але на початку березня Тетяні повідомили, що вона пройшла на наступний рівень. Це було тестування з ендокринології, переважно, з цукрового діабету.

Також було 100 питань, і я також повинна була набрати щонайменше 80 відсотків правильних відповідей. Ці тести відрізнялися від тих, що ми складаємо тут. Не вибрати літеру А, Б, В, а «Хворий потрапив із таким-то діагнозом, і ви призначили йому інсулін такий-то у дозі» - і вказати дозу. Або зазначено, що у хворого гіпоглікемічна кома, і дано перелік необхідних заходів. Але послідовність дій дано неправильно, і потрібно її від-

новити, - каже студентка.

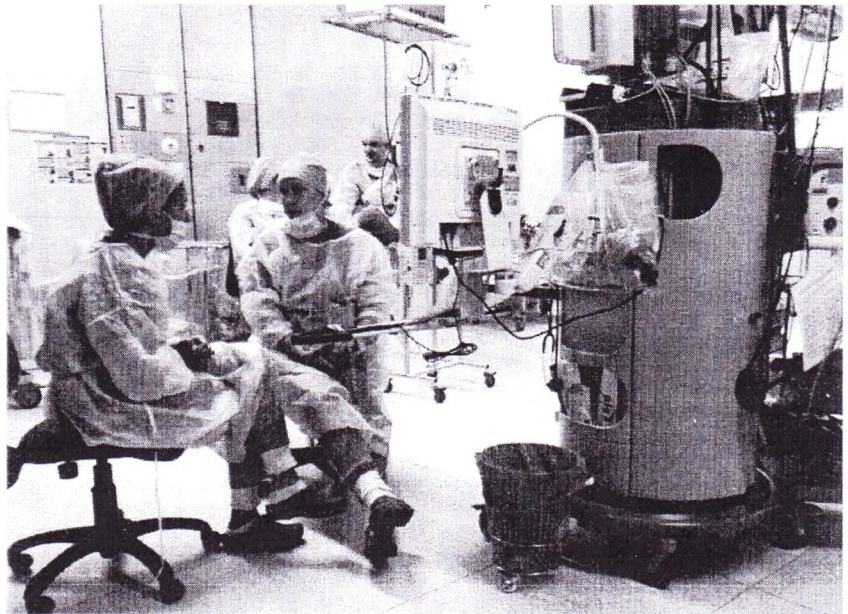
Проходило тестування у формі скайп-конференції. За тиждень Тетяна отримала на електронну пошту повідомлення про день та час тесту.

Я зайшла у Скайп, і коли на зв'язок вийшов викладач, я через камеру продемонструвала, що знаходжусь у кімнаті одна. Викладач був абсолютно незнайомою людиною, і це мене на початку трохи налякало. Ми познайомилися, трохи поспілкувалися, а приблизно за півгодини ввікнулась система тестування - так само, як у нас під час тестування на

до скайп-співбесіди.

Співбесіду проводили двоє викладачів. Як з'ясувалося згодом, це був мій науковий керівник, теоретик, і керівник-практик, лікар-ендокринолог. Обидва вони ставили запитання з ендокринології, але їх цікавила виключно клінічна ендокринологія. На ходу вони складали задачі, досить легкі, по гострих станах при ендокринопатіях. Я відповіла. І мені сказали чекати, поки будуть оприлюднені результати за рейтинговою системою, - розповідає студентка.

У цьому рейтингу вона посіла тре-

кафедрах. Ця система блокувала всі інші, і я не могла, наприклад, користуватися файлами робочого столу чи заходити в інтернет. Я розв'язувала завдання протягом трьох годин, і за декілька хвилин після того, як я завершила, викладач вийшов на зв'язок і повідомив, що я дізнаюсь про те, чи склала іспит, через 15 робочих днів, - розповідає Тетяна.

За 15 робочих днів вона дізналася, що пройшла і цей етап. Вона набрала 85 відсотків вірних відповідей з англійської мови та 95 відсотків - з ендокринології.

І вже у липні Тетяні прийшло повідомлення, що вона повинна готуватися

тєю позицією серед 25 учасників. Перше було у кандидата з Австрії, друге - з Німеччини. Крім цих країн, учасники програми представляли Словенію, Хорватію, Боснію і Герцеговину, а також Сербію.

У нашій групі були молоді науковці та лікарі, і лише двоє студентів: я і дівчина із Сербії. За умовами програми, вік учасників мав бути від 25 до 35 років. А мені - 21. Але я в мотиваційному листі писала, що дуже хочу бути ендокринологом, що це моя мрія - і мене взяли. Але по цьому показнику я не вписувалася в умови проекту. Навіть сербка, хоча вона теж була студенткою, мала 26 років,

і це була вже її друга вища освіта. Вона протрималася недовго, не витримала напруженого графіку, - розповідає Тетяна.

Робочий день практикантів розпочинався о сьомій ранку. Спочатку учасники програми статистично опрацювали результати досліджень нових препаратів, які були отримані раніше. Потім групу пацієнтів, яка брала участь у дослідженнях, запросили на моніторинг, і стажери ходили до клінічного центру збирати анамнез.

- Наша група спочатку по 7-8 чоловік у лабораторії працювала, і тільки ж у клінічному центрі, а наступного дня ми мінялися. І так працювали протягом місяця. Два тижні я приходила на практику спочатку зі своїм керівником і тільки спостерігала, а за тиждень до мого від'їзду мені довірили 15 пацієнтів. Моїм завданням було щодня зібрати у них анамнез. Але у наших лікарнях короткий анамнез - це декілька хвилин, а там - це бесіда з пацієнтом протягом хвилин 15. Це такий зв'язок між лікарем та пацієнтом, що я була просто вражена. У них немає боязні лікаря з боку пацієнтів, вони спілкуються, ніби друзі, - ділиться враженнями Тетяна. - У нас практика починалась о сьомій годині, і за умовами програми ми мали працювати до 15-16 години, але хто хотів, міг ходити до клінічного центру і виконувати якісь практичні завдання. І я ходила з 16 до 19 години. Спочатку працювала на манекенах, робила внутрішньовенні ін'єкції, внутрішньом'язові і навчилася ставити підключичний катетер. Після того, як я там попрактикувала-

ся, я пропросилася на чергування до реанімації.

Але спочатку на Тетяну очікувало розчарування. Як виявилось, в країні, де запроваджена страхова медицина, студентам-медикам торкатися пацієнтів суворо заборонено. Аби попрактикуватись, вони повинні укласти письмову угоду з пацієнтом або його родичами, згідно з якої студент має право виконувати чітко зазначений перелік маніпуляцій. А в разі, якщо заподіє вхворому шкоду, повинен буде заплатити йому відшкодування у розмірі 1500 євро.

Таким чином, Тетяні було дозволено робити внутрішньовенні ін'єкції та ставити підключичні катетери. До тих пацієнтів, згоди яких дівчина не отримала, вона не торкалася, лише спостерігала за показниками апаратури.

Certificate

This is to certify that the medical student _____

has successfully completed his/her professional exchange program.

the student worked in rlv _____ of _____

J?me' ■ _____

_____ during thepeuod _____

The student has fulfilled the requirements for a proles exchange according to the regulations of the Standing Committee on Profession of the International Federation of Medical Students Associations (IFMSA) V the World Federation of Medical Education (WFME) and the European Association of Medical Students (EAMS) and is hereby certified by the International Federation of Medical Students Associations (IFMSA) as a medically professionalised, with good academic results.

Titor/iesDtt'ipn'-L- - - - - Host National/Local Exchange Officer

Sending National/Local exchange Officer

LEO

- Спочатку мені було дуже моторошно, я дуже боялася завдати шкоди. Але я вже мала певний практичний досвід, і до того ж працювала під наглядом лікаря. Спочатку він робив маніпуляції, а я дивилася, потім я робила, а він страхував, а вже останні чотири катетери я ставила сама, а він лише стояв поряд і спостерігав, - розповідала Тетяна.

Втім, закордонне стажування дозволило їй не лише удосконалити професійні навички. Грант, який виграла студентка, повністю покривав усі витрати на дорогу в обидва боки - а це 7000 гривень,- проживання та харчування.

- Харчування було чотириразовим, на нього виділяли 12 євро на добу. Проживання у гуртожитку - приблизно 350-380 євро. І ще давали добові: 50 євро на день. Завдяки цьому я мала можливість подорожувати. Субота та неділя були вихідні, і я встигла з'їздити у Венецію, Рим, Грац, - розповідає Тетяна.

А за чотири дні до закінчення стажування науковий керівник наказав готуватися до іспиту.

- Ми були здивовані, бо умовами

програми іспит передбачено не було. Але нам сказали, що ми отримаємо сертифікати, лише якщо складемо його. З теоретичної частини я набрала 98 відсотків правильних відповідей - найвищий бал. Це були питання із діабетології, усе те, що я вчила. А після теоретичної частини іспиту була практична. Керівник практики опитав пацієнтів і лікарів, які з нами працювали, щоб вони дали нам характеристику, і дав нам усні практично орієнтовані завдання. І з практичної частини у мене був другий результат, а перший - у дівчини з Австрії, - каже Тетяна. - Коли ми збиралися разом, наш керівник казав: «Ну, за лікарів і науковців я не боюся, вони вже практики». Наприклад, там була дівчина з Німеччини, їй було 28 років, і вона вже два роки працювала лікарем. Керівник практики казав, що за неї він взагалі не хвилюється. А після іспиту він сказав мені: «Ти студентка, наймолодша, я у тобі найбільше сумнівався, думав, що ти цього графіку не витримаєш і зламаєшся».

Крім сертифікатів, учасники програми отримали щоденники практики, які кожного дня заповнював керівник практики, і за кожен день були оцінки за виконані завдання за 5-бальною системою і коментарі.

- Завдяки сертифікату я матиму додаткові бали, якщо вирішу подавати заявку на участь в інших програмах цього проекту. Я все одно повинна буду проходити відбіркове тестування, але матиму вже вище місце у рейтингу, - каже Тетяна.

Одразу після повернення зі Словенії вона поїхала на стажування у рамках грантової програми TEMPUS до Латвії, де брала участь у проекті із дослідження територій, забруднених радіацією.

- Дослідження як такого не було, ми навчалися у центрах радіаційної медицини. Там проходили заняття в лабораторіях, ми вивчали як працюють рентген-апарат, КТ, МРТ. Також ми відвідували їхні центри радіаційної медицини. У наших лікарнях переважно КТ і МРТ, а там цілі діагностичні відділення. Практично ми нічого не робили, для нас було важкувато це опанувати, але для загального розвитку було дуже цікаво, - розповідає Тетяна.

На прохання порівняти рівень технічного оснащення лікарень і підготовки лікарів у Словенії та Латвії вона відповідає так:

- Рівень і технічного оснащення, і підготовки лікарів кращий у Словенії. Там лікарі щороку проходять доволі складне тестування, і практичне, і теоретичне. І лише після цього їх допускають до пацієнтів. Це у них як закон: 5 травня вони складають тести. Всі лікарі без винятку, і той, хто має стаж 40 років, і той, що 5 років.

Спілкувалась Катерина Баркалова

Станіслав Іванович Рудава: «ВИКЛАДАЧ повинен любити свою роботу і тих, з ким працює»

Розмовляючи з ним, щоразу ловиш себе на думці, що перед тобою - свідок історії університету, яких, на жаль, меншає з року в рік. Проте, здається, роки Станіслава Івановича не беруть. У свої вісімдесят він виглядає, щонайменше, на двадцять років молодшим. І охоче розкриває свій секрет активного довголіття:

- Веду здоровий спосіб життя, систематично займаюсь зарядкою, вже впродовж декількох десятиріч щодня обов'язково обливаюсь холодною водою, розпочинаю день із склянки води із чайною ложкою меду, їм достатньо овочів та фруктів. Триматись у тонусі допомагає і розумова праця, добре побудований робочий день, який планую так, щоб він відповідав поставленим меті та завданням.

Доцент кафедри філософії та суспільних наук ВНМУ ім. М.І. Пирогова, кандидат економічних наук, Станіслав Іванович Рудава, який 7 листопада відзначив своє 80-річчя, у Вінницькому медичному інституті, тепер - університеті, - працює півжиття. У медичний він був переведений із торгово-економічного інституту, де до цього 4 роки викладав політекономію на посаді старшого викладача.

- Потім мене перевели сюди, у медичний інститут і обрали за конкурсом на посаду доцента, - каже ювіляр.

Тут він розробив лекційний курс політекономії із урахуванням специфіки медичного вишу:

- Курс політекономії у медичному інституті був той самий, що я його читав у економічному, великий, насичений та цікавий, але складнощі були у тому, що я мав опанувати медичні терміни, все потрібно було пов'язувати із здоров'ям людини, - говорить Станіслав Іванович.

Тут у нагоді стала медична освіта дружини ювіляра, лікаря за фахом, яка надавала консультації чоловікові.

Дружину Станіслав Іванович вподобав майже на 20 років раніше за свій прихід до медичного вишу. Тоді, закінчивши у Києві інженерно-економічний факультет інституту харчової промисловості (зараз - університет харчових технологій - прим, авт.), випускник був направлений за розподілом працювати на Вінницький консервний комбінат. І, незабаром, доля вперше привела його у стіни, де працює і останні 38 років:

- Із дружиною ми познайомились просто у приміщенні та ще й на поверсі, де зараз розташована кафедра філософії ВНМУ. Тоді це був гуртожиток. І у читалці, що зараз служить за лекційну, студенти відмічали настання 1959 нового року, - говорить ювіляр. - Мене на святкування запросив друг, який працював на спорідненому підприємстві харчової промисловості та мав друзів серед студентів-медиків.

Майбутня дружина Станіслава Івановича тоді була на третьому курсі. Через рік, у 1960-му, молоді люди вже й побралися. Але поперед Станіслава Івановича чекав складний період наукового становлення:

- Ще коли я навчався, то займався наукою, писав праці з економічної географії та економічної теорії. І, причому, виконував роботи прикладного характеру. На консервному комбінаті, куди я був направлений, робота полягала у організації праці, там приділявся до науки та мріяв про повернення до свого університету і про те, щоб займатись наукою. Але сталося трохи по-іншому. Тоді на молоді кадри із

прагненням працювати та організувати був попит. Тим більше, що коли я приїхав на комбінат, мене зразу включили у громадську роботу, обрали секретарем комсомольської організації. Я не думав, що так складеться. Потім мене забрали інструктором у партійні органи. Були створені партійні організації, які керували діяльністю промислового і сільськогосподарського виробництва. На Вінниччині було багато підприємств харчової промисловості, і мене запросили на роботу у партійний комітет обласних сільськогосподарських організацій і підприємств, що перераховують сільськогосподарську сировину. Тоді я вже був членом партії. Мене зразу включили у аналіз роботи підприємств та підготовку наукових конференцій. Я опирався на апарат викладацький, ми мали право запрошувати викладачів усіх вищих навчальних закладів Вінниччини, які допомагали нам організувати аналіз роботи підприємств.

У цій структурі, після чотирирічної роботи на заводі, Станіслав Іванович пропрацював 9 місяців. А потім його запросили до обласного комітету партійного державного контролю на посаду інспектора. То вже була організація, яка контролює діяльність підприємств:

- Там масштаб, простір діяльності був більшим, - згадує ювіляр. - Я вже охоплював всю область, проводив перевірку стану роботи цукрових заводів, курував роботу їх та інших харчових підприємств, писав аналітичні документи. Такий великий масштаб надихав на наукову роботу. Це була не просто перевірка діяльності, а вже й аналіз причин і стану розвитку галузі.

Тоді у Станіслава Івановича з'явилась можливість набирати матеріал для майбутньої кандидатської дисертації:

- Я обрав найбільш цікаву і рідісну на Вінниччині та у колишньому СРСР галузь - цукрову промисловість. Вивчивши матеріал, підготував велику статтю, базуючись на даних плану розвитку виробництва про ефективність використання буртовкладальних машин на цукрових заводах. Брошура вийшла, і поряд із цим, працюючи за сумісництвом викладачем у педагогічному інституті, я почав здавати кандидатські екзамени у своєму рідному інституті у Києві. Було мені тоді 26-27 років.

Дисертацію молодий економіст написав достроково, за 2 роки. Після першого року навчання в аспірантурі поїхав на канікули, але працював ціле літо по 12 годин і. приїхавши назад до Києва - ок. пав

готову працю на стіл своєму керівникові. Проте, той попросив Станіслава Івановича додати до роботи практичних положень. І аспірант розрахував раціональне розміщення цукрових заводів на території Вінниччини за допомогою чи не єдиної тоді у Вінниці ЕВМ, яка розташовувалась у підвалі нинішнього корпусу аграрного університету, що по Пирогова, 3.

- Машина показала раціональне розміщення підприємств і я визначив, які заводи треба було б перепрофілювати, а які, крупні, залишити, що давало економію у 17 млн. карбованців, - говорить науковець. - За результати тієї роботи стали будувати великі підприємства, такі як Крижопільський цукровий завод, і реконструювали завод у Тульчинському районі. Мої розробки були опубліковані у великій статті у журналі «Сахарная промышленность».

Після захисту дисертації молодого кандидата наук залишили працювати у Києві, але там не було житла. У Вінниці ж у Станіслава Івановича вже була родина із двома маленькими дітьми. Тому, проживши у Києві декілька років, він повернувся до Вінниці, де якраз відкрився філіал торгово-економічного інституту. Попрацювавши там старшим викладачем, незабаром був переведений на роботу до медичного університету:

- Я добре влився у колектив. Крім того, мене по приходу навіть не запитували, а поставили до відома, що є наказ про моє призначення керівником громадської організації «Факультет громадських професій». Він існував до Перебудови. Це була абсолютна нова справа. Потім, коли я її організував, на факультеті навчалось чоловік 600, - говорить Станіслав Іванович.

Слухачами факультету були студенти Вінницького медичного інституту, які по закінченню навчання на цьому факультеті отримували посвідчення про набуття певної громадської професії, як-от громадських інструкторів зі спорту, охорони природи, культуроганізаторів, журналістів, кіно- та фотолюбителів.

- Студенти, які відвідували факультет після занять, писали у стінгазету, займались художньою самодіяльністю, - згадує ювіляр. - На цьому факультеті, зокрема, були відділення громадських інструкторів по спорту, керівник-Володимир Григорович Могилевець, громадських інструкторів з охорони природи, керівник - Тамара Тимофіївна Постоловська, культурномасової роботи, керівник - Ніна Іванівна Іванова, журналістики, керівник - Олена Михайлівна Київська, кіно- та фотолюбителів - Юрій Сергійович Людвинський. Всі, хто займався у нас громадською роботою, були відмінниками, мали добре організовану діяльність, добре спланований день і всі згодом виконали дисертації. Ідеологія сама по собі непогана була у соціальному плані - націлена на взаємодопомогу, не на конкуренцію. Нас націлювали і в школі, і в інституті до-

помагати один одному, радитись. На цьому відрізьку часу я сприймаю це як позитив.

Докторську він написати так і не встиг, мабуть, завадили навчальний процес та громадська робота:

- Оце, будемо вважати, моя докторська, каже Станіслав Іванович, показуючи три видання своїх навчальних та навчально-методичних посібників з політекономії. - Два терміни я обирав і заступником секретаря парткому, а у масштабах інституту це займало багато часу. При всьому цьому я зумів приділити увагу написанню книги, і тоді, коли ми перейшли на навчання українською, книжок не було, я її видав. Перша ця книжка, якою користуються у всіх медичних закладах України, вийшла у 1997 році. Вона написана за розробленою мною за дорученням МОЗ програмою. До навчального посібника «Основи економічної теорії» я розробив й навчально-методичний посібник, з питаннями, тестами, відповідями.

Багато працювати його надихає любов до роботи:

- Обравши педагогічну стежу, викладач не зможе працювати, якщо він не любить не тільки своєї роботи, а й тих, з ким працює. Це творча робота, і щоб бути на висоті, треба їй віддаватись, Світовий досвід показує, що той, хто організовано працює, залишившись без роботи, через декілька років гине. Мене ніхто не підганяє, але я не можу не працювати. На кафедрі я відповідаю за наукову роботу. Особливо плідно працюємо з питань охорони здоров'я. За останні чотири роки я написав шість статей з охорони здоров'я та виступив на шести міжнародних конференціях. Ми вивчали самого студента. Продовжуючи цю роботу, я написав статтю про шкоду тютюнопаління. Мені болить, якщо студент курить, і не знає, що добровільно вкорочує собі життя. Я порахував, що щороку з кишені українця тютюнова промисловість виймає до 30 млрд. грн., а молочна, для порівняння - 10, 8 млрд. І українці добровільно сплачують таку суму за тютюн! У нас в Україні - 110-120 тисяч чоловік помирає щорічно від паління.

Оцінюючи ж нашу молодь у цілому, Станіслав Іванович говорить, що вона талановита та з жalem визнає, що молоді люди важко змушені торувати собі шлях у сучасній Україні, часто виїжджаючи за кордон. Попри ж негаразди, медичний університет, у якому працює, на думку ювіляра, за останні десятиліття розквіт, завдячуючи зусиллям ректора, Василя Максимовича Мороза. Оцінює університет і роботу самого Станіслава Івановича. Йому, професора Міжнародної Кадрової Академії, звання почесного професора Вінницького національного медичного університету присвоїла 27 жовтня і вчена рада ВНМУ.

Колектив «ММ» вітає ювіляра із святом та щиро бажає йому творчої та плідної праці ще на довгі роки.

Стіпкувалась Вікторія Родічкова

БЕРЕЖІТЬ ПІДРУЧНИК!

Тривалість життя книги залежить від дбайливості кожного студента

З початком навчального року тисячі студентів різних курсів та спеціальностей заповнили навчальні аудиторії. У прагненні оволодіти новими знаннями, один з перших кроків студенти здійснюють до університетської бібліотеки, куди прямують за підручниками. Незважаючи на вільний доступ до Інтернету і швидкий розвиток комп'ютерних технологій, книга залишається одним з основних джерел знань.

На комплектування бібліотечного фонду в університеті щороку виділяється понад 1 млн грн, надходження складають понад 5 тис. примірників видань. Розуміння і турботу щодо проблем бібліотеки виявляє ректор університету, академік НАМІ України, професор Василь Максимович Мороз. Під його керівництвом сьогодні завершується будівництво нового приміщення бібліотеки площею понад 4 000 кв. м.

Кожна книга, як жива істота, має своє життя і вік. Її долю, зазвичай, визначають читачі своїм дбайливим ставленням, адже вона проходить через руки сотень студентів. Згадаймо ті приємні відчуття, коли береш в руки видання із запахом типографської фарби, в гарній обкладинці, з чітким текстом та ілюстраціями. А через деякий час книгу не впізнати, і подальше її використання стає майже неможливим. Саме найбільш затребувані і популярні серед читачів видання найчастіше підлягають зношеності. На жаль, кількість зношених примірників щороку збільшується, і з часом втрачається певна частина книжкового фонду, така необхідна студентам.

Проблема збереження фонду в бібліотеці стоїть дуже гостро. Відрадно, що більшість студентів бережно відносяться до книг, повертають їх в охайному вигляді, ремонтують власними силами, а нерідко навіть в палітурних майстернях. Таке розуміння з їх боку похвальне, оскільки є вагомим внеском у збереження фонду, економію університетських коштів. І, головне, це ознака високої культури таких студентів, їх турбота про своїх послідовників, яким доведеться пройти такий же нелегкий шлях в науку.

Шановні студенти! Нещодавно ви отримали у бібліотеці комплекти підручників. Сподіваємося, що, прочитавши цю статтю, ви будете ставитись до книг, які допомагають вам освоювати ази шанованої у всьому світі професії, уважніше і дбайливіше. За це ви отримуєте подяку від інших студентів та бібліотекарів.

Олена Іванчук, завідувач сектору навчальної літератури

«Студентська ліра» проспівала втретє

Баскетболісти ВНМУ - на старті Студліги

Із 11 по 13 жовтня у Вінницькому національному медичному університеті ім. Пирогова втретє проходив конкурс творчої самодіяльності першокурсників «Студентська ліра». За звання найталановитіших та найтворчіших змагалися шість команд, до складу кожної з яких входило по десять учасників. Формат «Студліри», як і минулого року, включав п'ять конкурсів: візитівка, розминка, відеоконкурс на тему: «Один день із життя шокурника», домашнє завдання. За підсумками усіх конкурсів було визначено переможця. Нею стала команда «Люди в білому» другого місці - «Люди в білому» Третє дісталось команді під назвою «СОН». Призом за перше місце стала поїздка до Львова, за друге - безкоштовні квитки на будь-який концерт, за третє - безкоштовні квитки в кіно. 1 кожна із команд лютюго вже будуть розігрують до чемпіонату України. Плануємо приймати його у себе, - повідомив суддя турніру, викладач кафедри фізичного виховання та лікувальної фізкультури Сергій Дусь.

ММ

Як знайти перелік наукових періодичних видань, що входять до міжнародних наукометричних баз даних

Закон України «Про вищу освіту» від 1.07.2014 № 1556-VII і наказ МОН України «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук» від 17.10.2012 № 1112 декларують для здобувачів наукових ступенів обов'язкову наявність публікацій у міжнародних реферованих виданнях та періодичних виданнях України, які включені до міжнародних наукометричних баз Scopus або Web of Science Як же дізнатися про журнали, які включені до вказаних наукометричних баз?

ЯК ЗНАЙТИ ЖУРНАЛИ у SCOPUS?

SCImago Journal & Country Rank є загальнодоступним порталом. Він включає в себе наукометричні показники журналів і країн, які визначаються на основі інформації, що міститься в базі даних Scopus (Elsevier B.V.). Ці показники можуть бути використані для оцінки та аналізу різних наукових галузей та дисциплін. Рейтинг журналів, як і Рейтинг країн, можна порівнювати або аналізувати окремо. Журнали можуть бути згруповані за науковими галузями та дисциплінами (27 основних тематичних областей), за категоріями (313 конкретних предметних категорій) або за країною. Медична галузь представлена у 6351 журналі, в тому числі - у вісьмох виданнях України. Наукометричні дані журналів представляють понад 22000 найменувань від 5000 міжнародних видавців, показники наукової ефективності країн

- з 139 країн у всьому світі.

Також на порталі представлений проект візуалізації наукометричних даних Shape of Science від Scimago Lab. Веб-інструмент Shape of Science дозволяє безпосередньо в браузері переглядати інтерактивні мапи науки, які побудовані на основі наукометричних даних порталу SCImago Journal & Country Rank. Мали відображають зв'язки між науковими журналами (близько 20000 назв), які індексуються у базі Scopus. Інтерфейс Shape of Science містить тематичні категорії, що дає можливість оперативно візуалізувати дані тієї чи іншої наукової дисципліни.

SCImago Journal & Country Rank портал дозволяє користувачам швидко знайти журнали бази Scopus для публікації. Крім того, біля кожного відкритого журналу тепер є значок Open Access, тож можна відсортувати журнали за тематикою і знайти повні тексти статей. У відкритому доступі є 1307 назв медичної періодики.

Наукометричні показники представлено на порталі за 2015 рік.

Перелік журналів Scopus є за адресою: <http://www.scimagojr.com/journalrank.php>

ЯК ЗНАЙТИ ЖУРНАЛИ у WEB OF SCIENCE?

Web of Science корпорації Thomson Reuters - найавторитетніша у світі аналітична і цитатна база даних журнальних статей. Це наукометрична база, що дозволяє здійснювати пошук серед

12000 журналів та 148000 матеріалів конференцій. Процентне співвідношення між представленими в ресурсі Web of Science дисциплінами наступне: 25-27% - технічні і прикладні науки, 30% - соціогуманітарні науки, 43-45% - блок природничих наук (в т.ч. 15-18% - науки про землю, біологія і медицина). Завітаємо на сторінку Master Journal List, де нас цікавить пошук у Science Citation Index Expanded - індекс цитування журналів з природничих і точних наук.

Ця база вміщує 8863 назви природничих, технічних та медичних журналів. Подальший крок-натискаємо на кнопку View subject category. Далі обираємо потрібну категорію, наприклад Medicine, Research & Experimental, тиснемо на View journal list і... отримуємо перелік із 125 журналів.

Перелік журналів Web of Science за адресою: http://wokinfo.com/products_tools/multidisciplinary/webofscience/

Оскільки в БД Scopus індексується більша кількість журналів ніж у Web of Science, та всі провідні журнали Web of Science індексуються і в Scopus також, то пошук слід починати з останньої. Зауважимо, що ресурси бази Scopus більше відкриті для вільного доступу.

Звертаємо увагу авторів на необхідність уточнення наявності конкретного видання у наукометричних базах на момент подання статті.

Інформацію підготувала
Людмила Сухарева, завідувач інформаційно-бібліографічного відділу

Газета Засновник та видавець:
«Молодий колектив Вінницького національного медик». медичного університету.

Головний редактор: Родінкова Вікторія,
заступник: Ярмішко Наталія,
відповідальний секретар: Смольський Леонід Павлович

Газета віддрукована у типографії Вінницького національного медичного університету.

Наклад 1000 екз.